ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **L. M.**, zastoupeného JUDr. Štefánií Fajmonovou, advokátkou se sídlem Žďár nad Sázavou, V Lískách 1065/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) R. K., 2) J. K., 3) B. M., 4) O. C.**, všichni zastoupeni JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Žďár nad Sázavou, Nádražní 21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 A 40/2011 - 114,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2008, č. j. KUJI 19052/2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a současně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Novém Městě na Moravě (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 11. 2007, č. j. MUNMNM/38948/2005-14, kterým stavební úřad nařídil žalobci podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) odstranění stavby zpevněné plochy pro účely sběru a skladování kovového šrotu, postavené bez stavebního povolení na pozemku parc. č. 3538/8 v k. ú. Nové Město na Moravě (dále též „stavba zpevněné plochy“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, ten napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 100/2008 - 70, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 2 As 34/2010 - 99, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v rámci nového projednání věci rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 A 40/2011 - 114, žalobu zamítl.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku krajský soud zopakoval argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou ve shora zmiňovaném rozsudku; v návaznosti na ni pak konstatoval, že nelze než přisvědčit žalovanému, že žalobce v řízení o odstranění nepovolené stavby neunesl důkazní břemeno o souladu této stavby s veřejným zájmem. Uvedl, že pokud žalobce postavil stavbu zpevněné plochy bez stavebního povolení, byl, ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, povinen předložit stavebnímu úřadu veškeré doklady, z nichž bude zřejmé, že tato stavba není v rozporu s veřejným zájmem. Tuto povinnost žalobce nesplnil, zejména neprokázal, že stavba není v rozporu s požadavky § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb."), podle něhož (mimo jiné) umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení; umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Stavební úřad vyjádřil pochybnosti o souladu stavby s podmínkou zachování pohody bydlení v okolních nemovitostech, přičemž žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil. Rozpor s veřejným zájmem vyplývá také ze stanoviska Městského úřadu v Novém Městě na Moravě ze dne 31. 10. 2007, ze kterého se podává, že žalobce již mnohokrát porušil platné právní předpisy na úseku odpadového hospodářství a je s ním vedeno několik sankčních řízení pro porušování povinností podle zákona o odpadech. Podmínky původního sdělení správního orgánu, že nemá připomínek k záměru dodatečného povolení stavby zpevněné plochy za podmínek dodržení ustanovení zákona o odpadech, tedy nejsou splněny. Žalobce na zpevněné ploše neustále neoprávněně podniká a shromažďuje zde různé druhy odpadů. Správní orgány nesouhlasily s rozšířením provozovny zejména proto, že žalobce opakovaně nedodržoval platné právní předpisy. Žalobce přitom v řízení o odstranění stavby nedoložil ani to, že by stavba byla projednána s orgánem státní správy na úseku životního prostředí. Dle názoru krajského soudu je ze spisového materiálu také zřejmá rozpornost tvrzení žalobce stran účelu užívání stavby. V žádosti ze dne 4. 7. 2007 žalobce uvedl, že stavba bude sloužit pro uložení kontejnerů s kovovým odpadem a k otáčení vozidel, v odvolání pak žalobce tvrdil, že parcela nebude užívána ke shromažďování železného šrotu, ale k manipulaci; z textové části dokumentace skutečného provedení stavby zpevněné plochy se podává, že skladování na zpevněné ploše probíhá jako volně ložený odpad. Tato skutečnost je přitom v rozporu se souhlasným stanoviskem ze dne 10. 8. 2008.

Nově vydaný rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností, opírající se o důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem jsou ve skutečnosti tvrzeny kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s., je ovšem záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) a nejde proto o vadu, která by bránila věcnému projednání takového návrhu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud rozhodl znovu ve věci, aniž by nařídil jednání a vyslechl účastníky. V rozsudku pak vycházel z toho, že prokázání souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem je především na stavebníkovi, který musí prokázat soulad stavby s podmínkou zachování pohody bydlení; zde vycházel ze stanoviska Městského úřadu v Novém Městě na Moravě ze dne 31. 10. 2007, ve kterém byl vyjádřen nesouhlas s dodatečným povolením stavby zpevněné plochy, respektive s rozšířením stávající provozovny. Stěžovatel namítá, že nelze ztotožňovat otázku dodatečného povolení zpevněné plochy s otázkou rozšíření provozovny. Je pravda, že na pozemku parc. č. 3538/8 nebylo povoleno rozšíření provozovny, avšak otázka dodatečného povolení stavby zpevněné plochy *„zůstala v řízení, nebyla dosud zamítnuta“*.

Dále stěžovatel konstatuje, že správní orgány i krajský soud zcela přehlížejí, že stavba zpevněné plochy slouží k činnosti odlučovače ropných látek. Není pravdou, že odlučovač má *zřejmě* plnit doplňkovou funkci k nepovolené stavbě zpevněné plochy - skutečnost je taková, že zpevněná plocha je nedílnou součástí odlučovače ropných látek, nikoliv jen doplňkovou stavbou. Tuto skutečnost stěžovatel dokládal technickou dokumentací, ze které jsou patrné požadavky na bezproblémovou výstavbu a činnost odlučovače ropných látek; je z ní patrné, že bez zpevněné plochy nemůže odlučovač ropných látek plnit svou funkci. Přitom odlučovač byl vybudován na pokyn Městského úřadu v Novém Městě na Moravě, odboru odpadového hospodářství; bez výstavby odlučovače by nebyla povolena činnost provozovny. Stěžovatel tvrdí, že zpevněná plocha je neoddělitelnou součástí odlučovače a sama o sobě nikdy nemůže negativně ovlivňovat pohodu bydlení. Naopak odlučovač je přínosem pro životní prostředí, je navíc situován ve smíšené zóně, nikoliv ve výlučné obytné zóně a je v souladu s *plánem výstavby obce*. Tyto skutečnosti žalovaný ani krajský soud neověřili. Již samotná skutečnost, že správní orgán uložil stěžovateli vybudovat odlučovač ropných látek jako podmínku pro povolení provozovny, svědčí o tom, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a záměry územního plánování, i s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Stavba odlučovače má především chránit čistotu spodních vod.

Podle stěžovatele neobstojí ani připomínka krajského soudu, že umísťování staveb musí být v souladu s požadavky § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb.; všechna hlediska byla totiž hodnocena při povolování stavby odlučovače ropných látek, přičemž zainteresované fyzické a právnické osoby se k výstavbě vyjádřily kladně. Posuzování urbanistických a architektonických hledisek je bezvýznamné, neboť jde o zpevněnou plochu ve smíšené zóně, která je situována uvnitř areálu stěžovatele, na jeho soukromém pozemku a od obytných domů je vzdálena více než 100 m. Podle stěžovatele se navíc vůbec nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, nýbrž o zpevněný povrch pozemku parc. č. 3538/8, jenž tvoří neoddělitelnou součást odlučovače ropných látek. Charakter zpevněné plochy nemůže negativně ovlivňovat pohodu bydlení.

Konečně stěžovatel poukázal na aktuální vývoj situace. Uvedl, že zpočátku byla zpevněná plocha dočasně využívána pro uložení kontejnerů s kovovým odpadem a k otáčení vozidel, v průběhu roku 2008 však postupně přestala být takto užívána. Na pozemku parc č. 3538/8 již stěžovatel delší dobu nevyvíjí vůbec žádnou činnost a pozemek

pronajal společnosti M-recycling, s. r. o. Stavba zpevněné plochy dnes slouží výlučně jako odlučovač ropných látek a vyřešena je i otázka přístupových komunikací do areálu stěžovatele; nové přístupové cesty jsou vzdálené od obytných domů.

Stěžovatel tak uzavírá, že rozsudek krajského soudu vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a tím i z nesprávného posouzení právní otázky. Samotné odstranění stavby zpevněné plochy by nic pozitivního nepřineslo, pouze by tím stěžovateli vznikla značná újma.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel směšuje stavbu zpevněné plochy se stavbou odlučovače ropných látek. Předmětem řešeného správního řízení byla výlučně nepovolená stavba zpevněné plochy. Žalovaný uvádí, že stavba zpevněné plochy není součástí odlučovače ropných látek, nýbrž odlučovač je doplňkovou stavbou zpevněné plochy, respektive nezbytnou podmínkou funkčnosti zpevněné plochy. Nepovolená stavba zpevněné plochy byla realizována již v roce 2003 (správní řízení o odstranění této stavby bylo zahájeno 21. 8. 2003). Stavba odlučovače ropných látek jako vodního díla byla povolena rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 23. 6. 2004; toto povolení speciálního stavebního úřadu nikterak nenahrazovalo rozhodnutí obecného stavebního úřadu a nezbavovalo stěžovatele důkazního břemene v řízení o odstranění stavby, pokud žádal o její dodatečné povolení. Zabezpečení zpevněné plochy odlučovačem bylo pouze jedním z předpokladů pro možnost jejího dodatečného povolení; fakt, že stěžovatel předčasně přistoupil ke stavbě odlučovače, jde pouze k jeho tíži.

Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření ztotožnily s názorem žalovaného.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (první podal žalovaný, druhou žalobce), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz), v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná především stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba, či to dokonce ani nebylo možné. Dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou tento soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené stížnostní důvody, nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Vycházeje z těchto premis, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, a to v rozsahu námitek týkajících se procesního postupu krajského soudu po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), byly-li shledány přípustnými. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud rozhodl znovu ve věci, aniž by nařídil jednání a vyslechl účastníky; tuto právní argumentaci nicméně argumentačně dále nerozvedl. K této námitce Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že krajský soud po podání žaloby zaslal žalobci výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.; tato výzva mu byla prostřednictvím jeho zástupkyně doručena dne 28. 4. 2009. Přípisem ze dne 12. 5. 2009 žalobce, prostřednictvím své zástupkyně, sdělil, že souhlasí s tím, aby bylo rozhodováno bez nařízení jednání. Krajský soud poté dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 100/2008 – 70, vydal rozsudek, který byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 2 As 34/2010 – 99, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud poté již žádné další procesní úkony neučinil (nezaslal ani stěžovateli novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.) a přímo rozhodl novým rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 A 40/2011 – 114; žalobu zamítl s tím, že je již vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

Není pochyb o tom, že popsaný procesní postup vykazuje vadu, o čemž svědčí i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Například z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 – 92, se podává, že *„[s]ouhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno.“* Tento názor zastává konstantně i Ústavní soud (například v nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07). Ústavní soud nicméně jednoznačně odlišuje procesní důsledky s tímto deficitem spojené, o čem svědčí například jeho usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: *„Co se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (...) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídit po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. (...) ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. (...) Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nález vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.“* (obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08). Nejvyšší správní soud tento právní názor ve svém rozhodování následuje, o čemž svědčí například rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 – 129, z něhož se podává, že *„[p]okud krajský soud rozhodne ve věci bez nařízení jednání poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž*

nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez nařízení jednání, ani nebyly dány podmínky k rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 s. ř. s., je nutno takový postup považovat vždy za vadu řízení před krajským soudem. Avšak v případě, kdy byly pro věc rozhodné otázky již plně vyřešeny Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu, který je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, po zrušení jeho původního rozhodnutí již v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení, nejde o takovou vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“

Z citované judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat různé situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení (dle závazného právního názoru kasačního soudu) povinen se určitými, pro věc rozhodnými, otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již byly naopak rozhodné otázky bezezbytku posouzeny Nejvyšším správním soudem; ten je formuloval jako závazný právní názor, a krajskému soudu tak v dalším řízení nezbude žádný relevantní prostor pro vlastní uvážení, nýbrž pouze převede názor kasačního soudu do svého rozhodování, s odpovídajícím procesním vyústěním. Jakkoli je v obou případech opominutí krajského soudu nařídit ve věci (znovu) jednání (nebyl-li, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., účastníky řízení udělen opětovně souhlas k rozhodnutí bez jednání), procesní vadou (konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s.), v prvním případě taková vada zakládá hrubé porušení procesních práv žalobce a je vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci jednání bylo nařízeno, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi případy, kdy byl krajský soud povinen rozhodnout v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který v předcházejícím zrušujícím rozsudku fakticky vyřešil všechny právní otázky nastolené žalobou; konkrétně šlo o otázku rozložení důkazního břemene mezi účastníka řízení a správní orgán v daném typu řízení, otázku jak posuzovat požadavek na zachování pohody bydlení (včetně toho, zda je na místě posuzovat i provozní externality řešené stavby na okolí), a konečně i otázku vzájemného vztahu nepovolené stavby zpevněné plochy a stavby vodního díla odlučovače ropných látek. Nejvyšší správní soud tak fakticky neponechal krajskému soudu pro další řízení žádný prostor k vlastnímu uvážení. Krajskému soudu nezbylo, než do svého rozsudku převzít hodnocení právních otázek tak, jak je provedl zdejší soud, přičemž sám neřešil žádnou novou otázku, ke které by se ještě Nejvyšší správní soud nevyjádřil. Stěžovatel proto postupem krajského soudu, který před vydáním nového rozsudku nenařídil jednání, respektive nepostupoval cestou nové výzvy účastníkům, ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., nemohl být reálně zkrácen na svých procesních právech a nejedná se tak o takovou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé. V této souvislosti je třeba upozornit i na to, že stěžovatelem vznesená námitka nebyla ani dostatečně odůvodněna, co do tvrzení, jakým konkrétním způsobem se popsané pochybení krajského soudu promítlo do jeho právního postavení. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmá absence konkrétních tvrzení, co chtěl stěžovatel na jednání

krajskému soudu přednést, a jak tím chtěl ovlivnit jeho rozhodování; kasační argumentace stěžovatele se omezuje toliko na velice obecné tvrzení o porušení procesních pravidel v řízení před krajským soudem. Pokud stěžovatel nepředestřel konkrétní důvody, které by odůvodňovaly nezbytnost nařízení jednání, lze jen stěží hovořit o tom, že byl reálně zkrácen na svých procesních právech.

Pokud jde o námitku, dle které krajský soud před rozhodnutím ve věci nevyslechl účastníky, zde platí bezezbytku to, co bylo uvedeno již výše, ve vztahu k rozhodování krajského soudu poté, co byl jeho předcházející rozsudek zrušen. Pokud stěžovatel v rámci prvního projednání jeho věci před krajským soudem souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání, logicky tím vyjádřil souhlas s tím, že před vydáním rozhodnutí v meritu věci nemusí být soudem jako účastník slyšen. Již výše bylo konstatováno, že krajský soud pochybil, pokud před vydáním nového rozhodnutí nepostupoval v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s., současně však bylo konstatováno, že postupoval-li podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, nemohla absence jednání ve věci mít na výsledné rozhodnutí vliv. Konzistentně je tedy nutno dovodit, že ani výslech účastníků (pokud by vůbec krajský soud takový důkazní návrh akceptoval - srov. ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s.) by ve věci nemohl přinést nic nového. Nejvyšší správní soud vyhodnotil i tuto námitku jako nedůvodnou, a to tím spíše, že byla opět uplatněna zcela v obecné rovině bez bližšího odůvodnění, čeho chtěl stěžovatel svým výslechem dosáhnout a jak hodlal ovlivnit řízení a jeho výsledek. Z uvedených důvodů proto nelze seznat, že by tím, že stěžovatel nebyl vyslechnut, byl reálně zkrácen na svých procesních právech.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nepřípustně směšoval otázku dodatečného povolení stavby zpevněné plochy s otázkou rozšíření stávající provozovny. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu neshledal, že by krajský soud tyto dvě otázky jakkoliv směšoval. Daná námitka je tak bez uvedení bližšího kontextu zavádějící.

V rámci dalších bodů kasační stížnosti napadal stěžovatel právní závěry, ke kterým dospěl zdejší soud již ve svém dřívějším zrušujícím rozsudku v této věci. Stěžovatel argumentuje tím, že stavba zpevněné plochy je nedílnou součástí odlučovače ropných látek, že sama o sobě nemůže nikdy narušovat požadavek na zachování pohody bydlení, a že na posuzování stavby zpevněné plochy není možné aplikovat § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. (dle stěžovatele byla všechna potřebná hlediska hodnocena při povolování stavby odlučovače ropných látek, vybudovaného na základě pokynu příslušného úřadu). Tyto námitky je třeba hodnotit jako nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť o nich rozhodl krajský soud znovu poté, kdy byl jeho původní rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem; krajský soud přitom postupoval v souladu s právním názorem zdejšího soudu, kterým byl podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Stěžovatel přitom nenamítal, že by se krajský soud právním názorem kasačního soudu neřídil. Lze tak k této skupině kasačních námitek uzavřít, že stěžovatel není oprávněn znovu otevírat právní či skutkové otázky, s nimiž se již Nejvyšší správní soud důkladně vypořádal ve svém předcházejícím rozhodnutí, na které se tímto pro stručnost odkazuje.

Stěžovatel dále tvrdil, že podle jeho názoru nelze považovat zpevněnou plochu za stavbu ve smyslu stavebního zákona, nýbrž za neoddělitelnou součást odlučovače ropných látek. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuplatnil tuto argumentaci v řízení před krajským soudem, ač tak bezesporu učinit mohl, je třeba ji považovat za nepřípustnou právní

novotu, ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.; takto uplatněnou námitkou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Uvedené platí i o argumentaci stěžovatele o souladu posuzované stavby s územně plánovací dokumentací, dle které jde o zónu smíšenou, nikoli lokalitu určenou čistě pro potřeby bydlení.

Konečně poukazoval-li stěžovatel v kasační stížnosti na aktuální vývoj situace, tj. na skutečnost, že již stavbu zpevněné plochy neužívá ke skladování odpadů (pronajal ji a dnes slouží výlučně jako odlučovač ropných látek), a že zajistil i nové přístupové cesty do areálu provozovny, zde nelze než konstatovat, že se jedná o skutečnosti, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud tak k těmto skutkovým novotám, v souladu s ustanovením § 109 odst. 5 s. ř. s., nepřihlížel. Uvedené pravidlo se přitom uplatňuje vždy, bez ohledu na to, zda by uplatnění takové skutkové novoty nebylo vyloučeno již v řízení před krajským soudem, při respektování zásady, že se při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo mezi účastníky rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; v tomto řízení zdejší soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil. Osoby zúčastněné na řízení pak ani nenavrhovaly, aby jim soud přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu